

FI

FI

FI

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 19.9.2008
KOM(2008) 570 lopullinen

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

kuivarehualasta

KOMISSIION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

kuivarehualasta

1. JOHDANTO

Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1234/2007 (jolla pantiin täytäntöön kuivatun rehun yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (EY) N:o 1786/2003 23 artiklassa säädetty velvollisuus) 184 artiklan 1 kohdan mukaan komissio antaa kuivatun rehun yhteistä markkinajärjestelyä koskevan arvioinnin perusteella ennen 30. syyskuuta 2008 neuvostolle kuivarehualaa koskevan kertomuksen. Kertomuksessa käsitellään erityisesti palkokasvirehun ja muun tuorerehun viljelyalojen kehittymistä, kuivatun rehun tuotantoa ja saavutettua fossiilisten polttoaineiden säästöä, ja kertomukseen liitetään tarvittaessa aiheellisia ehdotuksia.

Komissio otti huomioon tätä kertomusta laatiessaan kuivarehualaa koskevan ulkoisen arviointikertomuksen¹.

2. TUKIJÄRJESTELMÄN KUVAUS

2.1. Taustaa

Neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1067/74 otettiin käyttöön kuivatun rehun yhteinen markkinajärjestely (YMJ) 1. huhtikuuta 1974 runsaasti valkuaisainetta sisältävän rehun kotimaisen tarjonnan lisäämiseksi. Käyttöön otettiin yhdenmukainen tukitaso, ja markkinointivuosi määriteltiin alkamaan 1. huhtikuuta ja päätymään 31. maaliskuuta kunakin vuonna. Jotta tuotetulle kuivatulle rehulle voidaan myöntää tukea, sen on täytettävä tietyt kosteus- ja valkuaisainepitoisuutta koskevat laatuvaatimukset.

Neuvoston asetus (ETY) N:o 1117/78 hyväksyttiin vuonna 1978 toteutetun uudelleentarkastelun jälkeen. Mainitussa asetuksessa säädettiin kohdehinnasta, jolla tuottajille taataan kohtuulliset tulot. Koska aurinkokuivattu rehu joutui kilpailemaan myös kolmansista maista tuodun rehun kanssa, aurinkokuivattua rehua varten alettiin myöntää tukea, joka oli kuitenkin dehydratoidulle rehulle myönnettävää tukea alhaisempi.

Tuotanto kasvoi tasaisesti koko 1980-luvun ajan. Tämä johti kokonaisuusmenojen hallitsemattomaan kasvuun, sillä tuettaville määrille ei ollut asetettu minkäänlaista rajaa. Vuonna 1995 annettiin neuvoston asetus (EY) N:o 603/95, jolla pyrittiin kustannusten rajoittamiseen ja yhteisön tuotantotasojen alentamiseen. Taatuksi enimmäismääräksi (TEM) vahvistettiin 4 412 400 tonnia dehydratoidun rehun osalta ja 443 500 tonnia aurinkokuivatun rehun osalta.

Vuoden 2003 uudistuksella tukijärjestelmään tehtiin lisämukautuksia, kuten neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1786/2003 säädetään.

¹ ”Etude d'évaluation des mesures communautaires dans le secteur des fourrages séchés”, ANDI, COGEA, Univ. Lleida, DACS, syyskuu 2007
http://ec.europa.eu/agriculture/eval/reports/fourrage/index_fr.htm

2.2. Nykyinen tukijärjestelmä

Maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus) annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1234/2007 säädetään nykyisestä, 1. huhtikuuta 2008 voimaan tulleesta kuivatun rehun yhteisestä markkinajärjestelystä. Asetuksella (EY) N:o 1234/2007 on korvattu aiempi neuvoston asetus (EY) N:o 1786/2003, jolla otettiin käyttöön vuoden 2003 uudistuksen mukainen kuivatun rehun yhteinen markkinajärjestely ja jonka täytäntöönpano alkoi vuonna 2005. Sekä dehydratoidun että aurinkokuivatun rehun jalostajille myönnetään tukea 33 euroa tonnia kohti. Menojen kurissa pitämiseksi dehydratoidulle ja aurinkokuivatulle rehulle on määrätty markkinointivuotta kohti 4 960 723 tonnin taattu enimmäismäärä, joka on jaettu jäsenvaltioiden kesken. Jos taattu enimmäismäärä ylittyy, jäsenvaltio(i)lle myönnettävää tukea vähennetään ylityksen verran.

Jotta kuivatulle rehulle voidaan myöntää tukea, sen on täytettävä tietyt kosteus- ja valkuaisainepitoisuutta koskevat laatuvaatimukset.

Kuivatun rehun jalostukseen tarkoitettun tuen vuotuista määrää vähennettiin vuoden 2003 uudistuksen jälkeen 163 miljoonaan euroon (33 euroa x 4,96 miljoonaa tonnia (TEM)) uudistusta edeltävältä noin 300 miljoonan euron tasolta. Markkinointivuonna 2005/2006 todelliset menot olivat 152 miljoonaa euroa ja markkinointivuonna 2006/2007 ne olivat 143 miljoonaa euroa. Talousarvion alikäyttö johtuu tuen vähentämisestä 33 euroon tonnia kohti, minkä takia tuotettu määrä väheni.

Vuodesta 2005 alkaen kuivatulle rehulle tarkoitettu 133 miljoonan euron jalostustuki irrotettiin tuotannosta ja sisällytettiin osaksi tilatukijärjestelmää, josta viljelijöille myönnetään oikeuksia suhteessa niiden jalostajille toimittaman rehun määrään viitekaudella 2000–2002.

Yhteisön tuotanto on yhteensä 4,5 miljoonaa tonnia, ja kun keskimääräinen markkina-arvo on 110 euroa tonnilta, sen kokonaismarkkina-arvo on 495 miljoonaa euroa. Tuen määrä (143 miljoonaa euroa vuonna 2006/2007) on noin 30 prosenttia markkinoille tuodun tuotannon arvosta (495 miljoonaa euroa).

Kun tarkastellaan menojen jakautumista jäsenvaltioittain, voidaan todeta, että Espanja, Ranska ja Italia käyttävät suurimman osan tuesta. Nämä kolme jäsenvaltiota käyttivät 86 prosenttia vuoden 2006/2007 talousarviosta. Saksa, Alankomaat, Tanska ja Yhdistynyt kuningaskunta jakavat keskenään 10,5 prosenttia talousarviosta. Uusissa jäsenvaltioissa kuivarehuala on pieni: vuonna 2006 näiden kymmenen EU:n jäsenvaltion osuus talousarviosta oli vain 1,6 prosenttia.

Kuivarehualan monimutkainen tukijärjestelmä aiheuttaa huomattavia hallinnollisia rasitteita jäsenvaltioiden julkisille ja yksityisille aloille. Hallinnon taloudellisten kustannusten arvioidaan vaihtelevan jäsenvaltioittain Ranskan 0,63 eurosta tonnia kohti Italian 4,42 euroon tonnia kohti.

2.3. Tukikelpoisuusvaatimusten kehittyminen

Vuosina 1974–1999 annetuissa komission peräkkäisissä täytäntöönpanosäännöissä vahvistettiin kuivuriin sisääntuloilman lämpötilaksi 93 °C.

Komission asetuksessa (EY) N:o 676/1999 yksityiskohtaisista säännöistä neuvoston asetuksen (EY) N:o 603/95 kuivarehualan yhteisen markkinajärjestelyn soveltamiseksi annetu

asetuksen (EY) N:o 785/95 muuttamisesta säädettiin, että kuivurien sisääntuloilman lämpötilan on oltava vähintään 350 °C, jotta taataan tuotteiden teollinen luonne. Tällä korkeaa lämpötilaa koskevalla vaatimuksella otettiin käyttöön tehokas tekninen rajoite (ja uusia jalostajia koskeva rajoite). Sillä hidastettiin myös korjuuvaihetta edeltävien tekniikoiden kehittymistä ja biomassan käyttöä kuivurien polttoaineena.

Vuoden 2003 uudistuksen jälkeen kuivatun rehun yhteisestä markkinajärjestelystä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1786/2003 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 382/2005 alennettiin kuivurien vähimmäislämpötilaa 250 °C:seen, millä haluttiin edistää vähemmän energiaa vaativien menetelmien ja kuivempien tuorerehujen käyttöä. Lämpötilan madaltaminen on johtanut korjuuvaihetta edeltävien tekniikoiden käytön yleistymiseen ja mahdollistanut biomassan käytön, sillä sen lämpöteho ei yllä 350 °C:seen.

Uusien kaupallisten sovellusten käyttöalan laajentamiseksi sekä tehokkaampien ja ympäristöystävällisempien valmistusmenetelmien kehittämiseksi komission asetuksella (EY) N:o 382/2005, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 1388/2007, poistettiin kuivureille asetetut tekniset vaatimukset tuorerehun dehydratoinnin osalta (sisääntuloilman lämpötila, dehydratoinnin kesto ja kunkin kerroksen paksuus).

3. KUIVAREHUALAN RAKENNE

3.1. Pinta-ala

Yhteisössä tuorerehun osuus rehun kokonaiskulutuksesta on noin puolet. Se joko laidunnetaan suoraan tai sitä saadaan leikkaamalla ja hoitamalla pysyvää tai väliaikaista laidunmaata ja yksi- tai monivuotisia viljelmiä (sini- eli rehumailanen, apila, siilomaissi jne.).

Kahdeksassa suurimmassa tuottajamaassa (Espanjassa, Ranskassa, Italiassa, Alankomaissa, Tanskassa, Tšekissä, Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Saksassa), joiden osuus taatusta enimmäismäärästä on 96 prosenttia, kuivatun rehun sopimusviljelyala oli 430 400 hehtaaria markkinointivuonna 2005/2006 eli ainoastaan 1 prosentti yhteisössä tuorerehun viljelyyn käytettävästä kokonaispinta-alasta. Tästä määrästä 80 prosenttia eli 344 400 hehtaaria on sinimailasen viljelykäytössä (etenkin Ranskassa, Espanjassa ja Italiassa) ja 86 000 hehtaaria on laidunmaana (lähinnä Saksassa, Tanskassa ja Alankomaissa). Tämä vastaa 24:ää prosenttia sinimailasen viljelyyn käytettävästä kokonaisalasta yhteisössä ja 0,24:ää prosenttia yhteisön laidunmaan kokonaispinta-alasta.

Vaikka kuivatun rehun sopimusviljelyalaa koskevia luotettavia tietoja ei ole saatavana viime vuosilta, on arvioitu, että tällaisen viljelyalan määrä on pienentynyt noin 415 000 hehtaariin vuonna 2007/2008 (3,5 prosentin vähennys vuoteen 2005/2006 verrattuna). Sinimailasen (palkokasvirehun) kokonaisviljelyala on sitä vastoin pysynyt yhteisössä samana, kun taas laidunmaan kokonaisala kasvoi vuonna 2006/2007 2 prosenttia vuoteen 2005/2006 verrattuna.

3.2. Tuotanto

Kolmen suurimman tuottajan (Ranska, Espanja ja Italia) osuus yhteisellä markkinajärjestelyllä tuettavasta 27 jäsenvaltion EU:n tuotannosta on 85 prosenttia. Kaksi kolmasosaa yhteisön tuotannosta on keskittynyt näissä jäsenvaltioissa kolmelle alueelle. Nämä alueet ovat Champagne-Ardenne (80 prosenttia Ranskan tuotannosta), Aragonia ja Katalonia (75 prosenttia Espanjan tuotannosta) ja Emilia-Romagna ja Venetsia (75 prosenttia Italian tuotannosta). Kuivatun rehun sopimusviljelyalalla viljeltiin näissä suurimmissa

tuottajamaissa markkinointivuonna 2005/2006 pääosin sinimailasta (98 prosenttia Ranskassa, 97 prosenttia Espanjassa ja 75 prosenttia Italiassa). Pohjoisissa maissa kuivatun rehun sopimusviljelyala muodostuu lähinnä laidunmaasta (93 prosenttia Saksassa, 80 prosenttia Tanskassa ja 64 prosenttia Alankomaissa). Yhteisössä kuivatun rehun sopimusviljelyala on 80-prosenttisesti sinimailasen viljelykäytössä.

Kahdeksassa suurimmassa tuottajamaassa² jalostustukea saavaa tuorerehua tuottaa sopimuksesta noin 60 000 viljelijää. Jalostuslaitoksia on 300, joista kolmasosa sijaitsee Espanjassa.

27 jäsenvaltion EU:ssa jalostusala työllistää suoraan arviolta 3 000 kokoaikaista työntekijää ja epäsuoraan 1 500 kokoaikaista työntekijää.

3.3. Kuivatun rehun asema rehuteollisuudessa

Markkinointivuonna 2007/2008 EU:n tukea myönnettiin 4 439 000 tonnille kuivarehua, joka vastaa noin 700 000:ta tonnia raakavalkuaista ja jonka osuus yhteisön karjankasvatuksessa kulutetusta raakavalkuaisen kokonaismäärästä on noin 1 prosentti.

Noin 30 prosenttia kuivatusta rehusta käytetään yhdistelmärehuteollisuudessa, ja eläimet käyttävät suoraan loput 70 prosenttia. On arvioitu, että rehun suorassa kulutuksessa puolet käytetään pelletteinä ja puolet paaleina.

Arviolta 20 prosenttia kuivatun rehun kysynnästä perustuu sen tiettyyn laatuun (esim. maitotalousala ja kaninkasvatus), kun taas loput 80 prosenttia käytetään valkuaisen ja kuidun lähteenä, ja se voitaisiin siten korvata muilla valkuaisen ja kuidun lähteillä. Sen vuoksi kuivattua rehua on tarjottava kilpailukykyiseen hintaan verrattuna muihin valkuaisainelähteisiin, kuten soijapapuihin tai auringonkukan ja rapsin siemenistä tehtyyn jauhoon.

3.4. Kuivaustekniikka (dehydratoitu/aurinkokuivattu rehu)

Yhteisestä markkinajärjestelystä (YMJ) myönnetään tukea kahdella eri menetelmällä kuivatulle tuorerehulle: dehydratoidulle ja aurinkokuivatulle rehulle.

3.4.1. Dehydratoitu rehu

Korkeassa lämpötilassa tapahtuva kuivaaminen, dehydratointi, on tärkein yhteisellä markkinajärjestelyllä tuettavien yritysten teollinen menetelmä. Tässä tekniikassa kuivuriin, jonka läpi tuorerehu kulkee, syötetään ilmaa 250–900 °C:n lämpötilassa. Kuumalla ilmalla varmistetaan hyvin nopea kuivuminen, mikä mahdollistaa valkuaisaineiden, energia-arvon ja rehun värin säilymisen.

Kasvien alkuperäinen kosteusaste vaihtelee merkittävästi korjuun jälkeisten esikäsitteilytekniikoiden ja alueen mukaan: se voi olla alle 40 prosenttia, jos rehu jätetään maahan muutamaksi tunniksi leikkuun jälkeen (Espanjassa, Italiassa), mutta se voi olla jopa yli 75 prosenttia Pohjois-Euroopan alueilla, joissa tällainen esikuivaaminen ei ole mahdollista sääolosuhteiden takia (Tanska, Ruotsi).

² Espanja, Ranska, Italia, Saksa, Alankomaat, Tanska, Yhdistynyt kuningaskunta ja Tšekki.

Ennen vuoden 2003 uudistusta tukeen oikeutetun dehydratoidun rehun määrä oli markkinointivuotta kohti vahvistettu 4 517 223 tonnin taattu enimmäismäärä.

Kansalliset tuotantosuuntaukset vaihtelevat merkittävästi: Espanjassa ja Italiassa dehydratoidun rehun määrä on kasvanut merkittävästi, kun taas muissa jäsenvaltioissa, kuten Ranskassa, Alankomaissa ja Saksassa, sen määrä on laskenut.

3.4.2. Aurinkokuivattu rehu

Rehu on kuivattu perinteisesti auringossa pellolla. Tällä tavoin käsitelty heinä on sen jälkeen ilmastoitu ja varastoitu. Jotta aurinkokuivatulle rehulle voidaan myöntää yhteisön tukea, se on jauhettava jalostuslaitoksessa. Tämä tekniikka ei ole ollut vaihtoehto dehydratoinnille, sillä lopputuotteen laadun väitetään olevan tällöin heikompi: valkuaisaineiden määrä on vähäisempi (lehdet irtoavat pellolla), vitamiini- ja kivennäisainepitoisuus on alhaisempi, ja hygienian laatu on heikompi alhaisemman kuivauslämpötilan takia.

Ennen vuoden 2003 uudistusta tukikelpoisen aurinkokuivatun rehun määrä oli markkinointivuotta kohti vahvistettu 443 500 tonnin taattu enimmäismäärä. Ainoastaan viisi jäsenvaltiota hyötyi aurinkokuivatua rehua koskevasta taattujen kansallisten määrien järjestelmästä. Italia ja Espanja ovat ainoat jäsenvaltiot, joissa tuotanto on edelleen merkittävää. Muissa jäsenvaltioissa tuotantotaso on alhainen (Ranska ja Portugali) tai ne ovat lopettaneet tuotannon kokonaan (Kreikka).

4. JALOSTUSTUEN VAIKUTUS

4.1. Vaikutus tuotantoon

Kuivatun rehun tuotanto kasvoi 15 jäsenvaltion EU:ssa asteittain 2 prosenttia vuodessa ajanjaksolla 1995–2005. Vuoden 2003 uudistuksen seurauksena, joka pantiin täytäntöön vuonna 2005, dehydratoidun rehun tukikelpoinen tuotanto laski yhteisössä noin 17 prosenttia markkinointivuonna 2005/2006 ja noin 23 prosenttia markkinointivuonna 2006/2007 suhteessa markkinointivuoteen 2004/2005 (ks. liite).

Kuivatun rehun tuotanto vakiintui vuosina 2006/2007 ja 2007/2008 noin 4,45 miljoonaan tonniin, josta 3,9 miljoonaa tonnia on dehydratoitua rehua ja 0,55 miljoonaa tonnia aurinkokuivatua rehua.

Vuoden 2003 uudistus ei ole johtanut merkittävään siirtymiseen dehydratoidun rehun tuotannosta aurinkokuivatun rehun tuotantoon.

4.2. Vaikutus viljelijöihin

Vuoden 2003 uudistuksen seurauksena viljelijöiden tulojen todettiin parantuneen, sillä osa aiemmasta jalostustuesta muutettiin viljelijöille maksettavaksi tuotantomääristä riippumattomaksi tueksi. Kannattavuuden näkökulmasta tuorerehun bruttomarginaali putosi, mikä johtui tuottajien myyntihinnan alenemisesta markkinointivuonna 2005/2006 verrattuna markkinointivuoteen 2004/2005.

On kuitenkin hyvin vaikeaa määrittää keskiarvoja, jotka ilmentäisivät tarkkaan tuorerehun kannattavuutta, sillä käytetyt tuotanto- ja markkinointijärjestelmät vaihtelevat.

Tilanhoitoa arvioitaessa voidaan todeta myös, että viljelijät ulkoistavat yhä useammin kylvämisen ja sadonkorjuun ja muut tuotantotoimet. Huomautettakoon, että *AND Internationalin* toteuttamassa arviossa todettiin, että sinimailasen kiertoviljelyyn perustuvat viljelmät hyötyvät viljelykierron myönteisistä maataloustuotannollisista ominaisuuksista, minkä ansiosta tällaisten satojen tuotto on parempi.

4.3. Vaikutus jalostajiin

Raaka-aineen toimittamisessa teollisuudenalalle on tärkeää, että jalostajat pystyvät tarjoamaan tuottajille raakatuotetta sellaiseen hintaan, joka mahdollistaa kilpailukykyisen bruttomarginaalin verrattuna muihin viljelmiin (viljat ja öljysiemenet). Kun otetaan huomioon lopputuotteen markkinahintatasot ja jalostuskustannukset, raaka-aineen (sinimailanen, heinäkasvi) kilpailukykyiset hinnat ovat hyvin riippuvaisia yhteisön tuesta.

Kuivatun rehun kilpailuasema muuntotyypisiin valkuaisainelähteisiin nähden on voimakkaasti sidoksissa energiakustannuksiin. Tilanne on siten hyvin erilainen yhtäältä EU:n pohjoisilla alueilla, joilla jalostajien kuivatuskustannukset on suuret, ja toisaalta eteläisillä alueilla, joilla sinimailasta voidaan esikuivata auringossa kuivatuskustannusten vähentämiseksi.

Kun otetaan huomioon tuen merkitys teollisuudenalan kokonaistulojen kannalta, valtaosa etenkin pohjoisten alueiden jalostajista joutuisi lopettamaan toimintansa ja alan työpaikat häviäisivät, jos järjestelmä lakkautettaisiin.

4.4. Vaikutus ympäristöön

4.4.1. Maaperä ja vesi

Sinimailasta hyödynnetään etenkin kiertoviljelyssä viljakasvien yksipuolisen viljelemisen välttämiseksi, ja sitä pidetään ympäristön kannalta suotuisampana kuin vaihtoehtoisia viljelmiä (lähinnä maissi ja vähemmässä määrin vehnä) maaperään, vesistöön, biologiseen monimuotoisuuteen ja maisemaan liittyvien etujen ansiosta.

Sinimailanen parantaa maaperän rakennetta, muodostaa syvän juuriston ja monivuotisen maanpeitteen, tukehduuttaa rikkaruohot, vähentää uuttumista ja torjunta-aineiden käyttöä. Palkokasvit pystyvät sitomaan ilman typpeä, minkä ansiosta typpilannoitteiden käyttö vähenee. Eroosiosta johtuva maaperän kuluminen on paljon vähäisempää kuin maissin viljelyssä.

Tuorerehu ottaa talteen vettä tehokkaammin kuin vaihtoehtoiset viljelmät. Sateen aiheuttama pintavalunta on vähäisempää ja maaperän pidätyskyky on parempi. Alhaisten tuotantopanosten ja pysyvän katteen ansiosta sinimailasella on myönteinen vaikutus veden laatuun. Jos viljelmää on kasteltava, sinimailanen tarvitsee maissiin verrattuna 17 prosenttia enemmän vettä, mutta tämä tarve jakautuu tasaisemmin koko vuodelle, jolloin kesällä ei aiheudu piikkejä vedenkulutuksessa.

Monivuotista istutusta, yksipuolisen viljelyn vähentymistä ja kasvupaikkojen monipuolistamista pidetään myönteisinä asioina biologisen monimuotoisuuden ja maiseman kannalta.

4.4.2. Fossiilisten polttoaineiden kulutus

Rehun kuivattamisessa käytetään merkittävä määrä fossiilista polttoainetta. Yhteinen markkinajärjestely sallii teollisuudenalan kuluttavan suuren määrän energiaa, lähinnä polttamalla fossiilisia polttoaineita, mikä johtaa suuriin kasvihuonekaasupäästöihin.

Markkinointivuonna 2004/2005, joka oli viimeinen markkinointivuosi ennen vuoden 2003 uudistuksen toteuttamista, kahdeksan suurimman tuottajamaan jalostajien kuluttama energia oli keskimäärin 526 000 öljykvivalenttitonnia – josta fossiilisten polttoaineiden osuus oli 90 prosenttia.

Dehydratoidun rehun tuotanto on laskenut markkinointivuodesta 2005/2006 alkaen, ja myös polttoaineen kulutus on siten vähentynyt. Tämän vähennyksen arvioidaan olevan markkinointivuosina 2004/2005–2006/2007 yli 127 000 öljykvivalenttitonnia, josta fossiilisten polttoaineiden määrä on 114 500 öljykvivalenttitonnia.

Energian kulutus (8 suurinta tuottajamaata)						
Jäsenvaltio	2004/2005 ⁽¹⁾		2005/2006 ⁽¹⁾		2006/2007 ⁽²⁾	
	Kuivattu rehu (miljoonaa tonnia)	Öljy-ekvivalenttitonnia	Kuivattu rehu (miljoonaa tonnia)	Öljy-ekvivalenttitonnia	Kuivattu rehu (miljoonaa tonnia)	Öljy-ekvivalenttitonnia
Saksa	0,327	84 086	0,272	68 648	0,239	54 186
Tanska	0,143	31 324	0,097	21 248	0,077	11 928
Espanja	2,166	90 766	1,793	62 755	1,793	60 440
Ranska	1,175	195 833	1,163	193 833	1,004	205 669
Italia	0,779	64 175	0,500	41 310	0,418	21 985
Alankomaat	0,194	45 267	0,182	42 467	0,138	33 591
Yhdistynyt kuningaskunta	0,047	9 182	0,048	9 383	0,041	7 655
Tšekki	0,033	5 186	0,021	5 250	0,027	3 139
Yhteensä	4,864	525 819	4,076	444 894	3,737	398 593
Öljykvivalenttitonnia kuivarehutonna kohti		0,1081		0,1091		0,1067

Lähde: ⁽¹⁾ AND International, ⁽²⁾ PO AGRI.

Suhdeluku ”öljykvivalenttitonnia kuivarehutonna kohti” näyttää pysyneen vakiona markkinointivuodesta 2004/2005 markkinointivuoteen 2006/2007. Tämä viittaa siihen, että kuivarehutonna kohti ei ole tehty merkittäviä energiasääntöjä parantuneesta teknologiasta huolimatta. Myöskään kuivauksessa käytettävän vähimmäislämpötilan alentamisella ei näytä olleen vaikutusta energian kulutukseen kuivarehutonna kohti. Polttoaineen kokonaiskulutuksen väheneminen on suoraan sidoksissa dehydratoidun rehun tuotannon vähenemiseen. Paras suhdeluku on Espanjalla ja Italialla, mutta ne hyötyvät suotuisista sääoloista. Alankomaat, Saksa ja Ranska käyttävät enemmän polttoainetta kuivarehutonna kohti vähemmän suotuisien sääolojen takia. Yhdistynyt kuningaskunta ja Tanska näyttävät käyttävän muita enemmän kestäväää teknologiaa kuivatun rehun tuottamiseen.

4.4.3. Kasvihuonekaasupäästöt

Kuivausteollisuuden energiankäytöllä on merkittäviä vaikutuksia fossiilisten polttoaineiden kulutukseen ja kasvihuonekaasupäästöihin. Muiden kuin uusiutuvien polttoaineiden käytöllä on vaikutuksia ympäristöön, minkä lisäksi tällaisten polttoaineiden palamisessa vapautuu erilaisia saastuttavia kaasuja ja pölyä. Markkinointivuonna 2004/2005 yhteisön dehydratointilaitoksissa fossiilisten polttoaineiden palamisesta aiheutuneiden kasvihuonekaasupäästöjen määrä oli yhteensä 1 622 000 hiilidioksidiekvivalenttitonnia.

Yhteisen markkinajärjestelyn vuoden 2003 uudistusta seurannut kuivatun rehun tuotannon väheneminen on johtanut yli 80 000 tonnin säästöihin polttoainekulutuksessa. Markkinointivuonna 2005/2006 tämä vastasi noin 250 000 hiilidioksidiekvivalenttitonnin vähennystä kasvihuonekaasupäästöissä, mikä on noin 15 prosentin vähennys edellisen markkinointivuoden kokonaispäästöihin verrattuna.

4.5. Vaikutus rehumarkkinoihin

Kuivatulle rehulle annettavalla tuella on ollut vain vähäinen vaikutus rehuvalkuaisen tuotantoon yhteisössä. Kuivatun rehun osuus yhteisön karjataloudessa käytetyn raakavaluaisen kokonaismäärästä oli markkinointivuonna 2005/2006 noin 1 prosentti. Muistutettakoon, että rehun kuivaaminen on vain eräs keino valkuaisainepitoisuuden säilyttämiseksi.

Koska sinimailasen tuotannosta vain 25 prosenttia käytetään sopimusperusteiseen kuivatun rehun tuottamiseen, järjestelmän lakkauttaminen ei johtaisi viljelyn häviämiseen kokonaan.

Soijapapujauho on edelleen yhteisön rehumarkkinoiden tärkein valkuaisainelähde, ja sen osuus valkuaisen lähteenä käytettävistä kasveista on yli 60 prosenttia. Soijapapujauhon valkuaisainepitoisuus on muita vaihtoehtoja suurempi (40–45 prosenttia). Yhteisö on hyvin riippuvainen soijapapujauhon tuonnista, sillä yhteisön soijapaputuotannon osuus on vain 2 prosenttia yhteisön kulutuksesta.

Toinen tärkeä valkuaisainelähde on rapsinsiemenjauho, jonka valkuaisainepitoisuus on hieman pienempi (30–35 prosenttia) ja jota tuotetaan ensisijaisesti Euroopassa.

Koska kuivatun rehun kysyntä voitaisiin korvata 80-prosenttisesti muilla valkuaisainelähteillä, lähinnä tuonnilla, yhteisön tukijärjestelmää ei pidetä tehokkaana.

5. LOPPUHUOMAUTUKSET

	Nykyisen järjestelmän edut	Nykyisen järjestelmän haitat
Tuottaja	Raaka-aineen kilpailukykyiset hinnat	Raaka-aineen hinnat sidoksissa yhteisön tukeen
Teollisuuden- ala	Työpaikat säilyvät (keskimäärin 4 500 työpaikkaa) Tuki = 22 prosenttia kaikista tuloista	Teollisuudenalan taloudellinen elinkelpoisuus on pitkälti sidoksissa yhteisön tukeen
Kuluttaja (karjan omistajat)	Kuivatun rehun kilpailukykyiset hinnat	80 prosenttia kuivatun rehun kysynnästä voitaisiin korvata muilla valkuaisainelähteillä
Ympäristö	Maatilojen tasolla myönteisiä vaikutuksia <ul style="list-style-type: none"> – maaperään – veden laatuun – biologiseen monimuotoisuuteen. 	Maailmanlaajuisella tasolla kielteisiä vaikutuksia <ul style="list-style-type: none"> – fossiilisten polttoaineiden nettotaseeseen (526 000 öljykvivalenttitonnia/vuosi markkinointivuonna 2004/2005) – kasvihuonekaasupäästöjen nettotaseeseen (1 622 000 hiilidioksidiekvivalenttitonnia markkinointivuonna 2004/2005).

Kuivatulla rehulla on jo nyt vähäinen merkitys kasvivalkuaisaineiden lähteenä rehumarkkinoilla. Rehumarkkinoiden kehitys ja siihen liittyvä rehunkäyttökyvyn paraneminen, lihantuotannon hitaampi kasvu ja biopolttoaineilla tuotettujen runsaasti valkuaisaineita sisältävien edullisten sivutuotteiden saatavuus vauhdittavat osaltaan kuivatun rehun merkityksen vähentymistä.

Alan kannattavuus riippuu voimakkaasti tuesta. Kuivarehualan lisäarvo on 22 prosenttia kaikista tuloista, mikä vastaa karkeasti yhteisön tuen määrää.

Ympäristöhuolien osalta voidaan todeta, että kuivatun rehun tuotannossa käytetään merkittävästi fossiilisia polttoaineita, mikä johtaa suuriin kasvihuonekaasupäästöihin.

Komissio hyväksyi 20. toukokuuta 2008 YMP:n uudistuksen terveystarkastusta koskevat lainsäädäntöehdotukset [KOM(2008) 306 lopullinen], joissa hahmotellaan muun muassa kuivarehualalle annettavan tuen irrottamista kokonaan tuotannosta 1. huhtikuuta 2011 alkaen (yhteisen maatalouspolitiikan muuttamisesta asetuksia (EY) N:o 320/2006, (EY) N:o 1234/2007, (EY) N:o 3/2008 ja (EY) N:o [...] /2008 muuttamalla annetun neuvoston asetusehdotuksen 8 artiklan c kohta). Asetuksen johdanto-osan 15 kappaleessa todetaan, että *”tuki olisi irrotettava tuotannosta, joskin olisi säädettävä lyhyestä kahden vuoden siirtymäkaudesta, jotta ala voi mukautua muutokseen”*.

Tähän kertomukseen ei siten ole tarpeen liittää erillisiä ehdotuksia.

LIITE

TUKIKELPOISEN KUIVATUN REHUN TUOTANNON KEHITTYMINEN (tonneina)

Dehydratoitu	Taattu enimmäismäärä jäsenvaltioittain	1995/1996	1996/1997	1997/1998	1998/1999	1999/2000	2000/2001	2001/2002	2002/2003	2003/2004	2004/2005	2005/2006	2006/2007
Belgian ja Luxemburgin talousliitto (BLEU)	8 000	4 043	4 329	4252	2786	1 941	1 740	1 088	1 596	2 743	3 551	0	0
Tanska	334 000	270 695	206 784	224 637	266 204	186 339	168 062	147 136	147 337	124 316	142 690	91 580	76 862
Saksa	421 000	342 663	300 088	307 729	320 637	333 899	356 535	334 324	348 011	250 821	327 449	274 287	239 365
Kreikka	32 000	46 288	30 026	38 345	46 195	51 550	43 637	51 160	57 833	48 823	49 611	49 475	34 668
Espanja	1 224 000	1 261 548	1 413 616	1 571 256	1 667 746	1 769 309	1 954 585	1 812 214	1 882 314	2 058 269	2 165 614	1 793 801	1 792 986
Ranska	1 455 000	1 307 201	1 090 997	1 263 874	1 346 364	1 303 912	1 224 880	1 166 802	1 093 974	1 193 269	1 175 125	1 156 929	1 003 591
Irlanti	5 000	4 677	5 859	6 288	5 458	4 941	4 737	4 908	4 338	4 953	4 546	3 974	4 002
Italia	523 000	526 344	498 540	561 078	637 826	674 152	676 847	658 562	715 757	661 845	778 513	474 112	418 327
Alankomaat	285 000	220 783	176 387	209 514	223 312	193 883	214 347	181 067	203 311	169 889	194 215	177 697	137 576
Itävalta	4 400	2 221	1 959	2 132	1 847	1 978	2 057	1 997	2 688	1 292	1 794	2 087	1 783
Portugali	5 000	800	1 936	3 555	2 507	935	2 209	3 691	104	43	263	0	0
Suomi	3 000	1 785	1 325	1 056	1 209	495	572	518	635	964	527	463	124
Ruotsi	11 000	9 493	7 146	5 286	6 615	6 476	6 004	7 506	8 659	8 075	6 196	4 440	6 443
Yhdistynyt kuningaskunta	102 000	71 810	78 902	83 572	81 378	69 527	63 309	50 035	48 377	45 262	47 232	48 936	40 616
EU-15 YHTEENSÄ	4 412 400	4 070 351	3 817 894	4 282 574	4 610 084	4 599 337	4 719 521	4 421 008	4 514 934	4 570 564	4 897 326	4 077 782	3 756 342
Tšekki	27 942										27	32 522	27 264
Liettua	650										1	509	856
Unkari	49 593										57	49 724	36 405
Puola	13 538										5	4 715	4 168
Slovakia	13 100										3	3 026	2 512
EU-12 YHTEENSÄ	104 823										92	90 495	71 204
EU-27 YHTEENSÄ	4 517 223										4 897 418	4 168 277	3 827 547

Aurinkokuivattu	Taattu enimmäismäärä jäsenvaltioittain	1995/1996	1996/1997	1997/1998	1998/1999	1999/2000	2000/2001	2001/2002	2002/2003	2003/2004	2004/2005	2005/2006	2006/2007
Kreikka	5 500	2 550	1 630	114	0	0	0	0	0	0	0	0	205
Espanja	101 000	40 716	36 628	52 582	92 814	84 726	108 250	226 792	104 955	117 837	95 197	119 465	119 256
Ranska	150 000	165 830	86 048	14 478	3 725	2 513	2 742	4 368	2 585	2 212	2 675	3 157	3 087
Italia	162 000	190 146	124 520	86 724	53 462	72 920	90 018	74 187	107 352	91 733	66 787	325 130	395 741
Portugali	25 000	3 144	3 996	2 526	1 365	1 622	1 555	565	934	1 784	1 742	2 441	1 717
EU-27 YHTEENSÄ	443 500	402 386	252 823	156 424	151 366	161 781	202 565	305 912	215 826	213 566	166 401	450 193	520 006